

har sin Betydning for en temmelig begrændset Del af Straffeprocessen. Nævningespørgsmaalet vedrører kun en Del af Ordningen; den rører nemlig ikke ved hele den Del af Straffesagen, som gaar ud paa at forbedre Anslagen og bringe det til en Hovedforhandling. Alt dette Forudgaaende er uberørt af Nævningespørgsmaalet. Det viser sig ogsaa deri, at det ikke paa langt nær er i alle Sager, at Nævningeprocessen skal indføres; den maa nødvendigvis, om ikke af andre Grunde, saa af praktiske Grunde, indskrænkes til Sager af en særegen Bestaafenhed. Men Forordningen til en Reform, der gaar ud over det, der blot ligger i Begrebet Offentlighed og Mundtlighed, strækker sig til hele Straffeprocessen, og ikke blot til den Del af den, og til de Sager, der vedkomme Nævninger. Nei, det, der er den mest almindelige og dybest liggende Grundtæning, hvorpaa det nye Ublast hviler, i Modsætning til det, der ligger til Grund for den nuværende Straffeprocess, er, at den vil sætte istedet for en Forhørsproces det, man kalder en Anklageproces. Forskjellen mellem denne er nemlig i Virkeligheden i Principet det, at Forhørsprocessen sit efter Princip ingen Grændser kjender for de Vidler, hvormed det Niemed skal opnaas: at komme paa det Vene med Sandheden, naar der er opstaaet Mistanke om en Forbrydelse. Den kjender, som sagt, ingen Grændser; den tager dem, hvem Mistanken er falden paa, og kræver Hjælp af dem til Sagens Oplysning, saalænge der overhovedet hviler en Mistanke paa dem, og den fortsætter sit Princip, saa længe til Et af To er naaet: enten, at der er fremkommet en fuldstændig og troværdig Tilstaelse, eller at Mistanken er fjernet. Den suspenderer den Mistanktes borgerlige Rettigheder; den suspenderer Friheden, og den suspenderer Familielivets Fred, idet den fordrer Alt, ikke blot hans Forklaring, men ogsaa iøvrigt Alt, hvad han og Hans kunne give til Oplysning i Sagen. Alt dette fordrer den af dem. Det Ubegrændsede, som karakteriserer Forhørsprocessen, er altsaa dette, at den ligeoverfor Statens Magtfulde ikke kjender anden Grændse end den, Niemedets Opnaelse sætter. Dette kan føres overordentlig langt ud, men det vilde selvfølgelig være ilde anbragt, om man nu tilbids og for Danmarks Vedkommende vilde sige, at vi havde en saadan Forhørsproces, som man efter Udførelsen af dette Princip og Grundtanken kan forestille sig, og som den har været tidligere og andesteds. Der er sat mange Grændser hos os, og der er en Grændse af den allerførste Betydning, nemlig den, som ligger i Dommerens Humanitet og Sagttagelse — trods Principet — af fornuftige Grændser. Men i og for sig i Principet kjender Forhørsprocessen ingen retlig Grændse, kjender overhovedet ikke nogen anden Grændse for de Vidler, hvormed der søges Oplysning, end den, Hensynet til Nie-

medets Opnaelse af sig selv medfører. Det er denne Mangel paa Begrændsning af Statens Magtfulde, naar den træder op mod en Mistant, som Anklageprocessen i Principet erklærer sig imod, idet den siger: Her maa ligesaavel i dette Forhold være Ret paa begge Sider; det kan ikke i noget som helst Rettsforhold gaa an, at al Ret er paa den ene Side og ingen Ret paa den anden. Den strenge Forhørsproces kan man gribe til under særegne Forudsætninger, saadanne Forudsætninger, som man udtrykker andesteds ved at sige, at man indfører en Beleiringstilstand eller ophæver en Habeas-corporis-Akt. Men det hører til de abnorme Forhold; man kan ikke foretage en Ophævelse af Habeas-corporis-Akten eller en Indførelse af en Beleiringstilstand til noget Konstant eller Permanent, og dette er Forhørsprocessen dog efter sin Lante. I Modsætning dertil er det, at Anklageprocessen kræver, at den Mistante skal have den Ret, som følger af hans Stilling, nemlig som en Part, mod hvem der gjøres et Straffekrav gjældende. Anklageprocessen medfører altsaa, at den Sigtede faar fuld Afgang til Forsvar og Akt, hvad der følger deraf, derfor ogsaa den Ret, at han ikke, da han er Part, skal være filltet ligeoverfor en Dommer, der fungerer som Anklager. Det strider imod dette Begreb, at Dommeren skal være Modpart, og deraf kommer ogsaa Forordningen og Navnet, som denne Proces har faaet, nemlig at man kræver, at den Opgave, som det Offentlige har i Forfølgningen af Forbrydelser, at repræsentere Anklageinteressen, skal varetages af andre Organer end af Dommeren; ialtsald skal den drivende Kraft ikke være hos Dommeren, men hos særlige Organer. Derved faar man det samme Skema for en Straffeprocess som for en borgerlig Retstrætte, et Skema, som Forhørsprocessen efter sit Væsen ikke kjender, nemlig, at der er to Parter eller To, som repræsentere Parternes Interesse, der træde op, en Repræsentant for den offentlige Anklagemagt og en Repræsentant for den Sigtede eller for det Offentliges Interesse i Forsvaret. Se, det er den Grundtante, som har været udført mere eller mindre fuldkomment, — overalt, hvor man har gjort Oergangen. Det er ogsaa den, som de ældre Ublast hos os have tilfugtet at gennemføre, og den som fra Først til Sidst bestemmer og behersker Bygningen af det Ublast for Strafferetspleien, som er blevet forelagt, og det er den, som giver Mundtligheden og Umiddelbarheden sin særegne Betydning. Thi vel vil der ogsaa under en Anklageproces ibelig og jævnlig finde Tilstaelser Sted, men da Forhørene ikke forudsættes at kunne fortsættes i det Uendelige, understøttet af en Varetægtsarrest, da der her er en allerede meget hurtigere indtrædende Grændse end den, Forhørsprocessen kjender, kan Anklagens Repræsentant ikke stole paa, at Bevist nok bliver besørget paa den Maade. Han maa være belavet paa, at